

Tako je bilo tisti dan, ki je bil lep in jasen. Ponoči pa je padal dež na barako in drobil na kositerno okno v strehi, padal in padal. — Po baraki so smrčali in spali, zdaj se je v kotu obrnil nekdo, povlekel sapo nase, popraskal se po rami in roki, ker so ga nadlegovali komarji in spet zasmrčal. Brus ni mogel spat; prek prsi ga je nekaj tiščalo in pilo, da se je nagibal na levo stran, v hrbtu ga je bolelo, ker je preveč mislil. Prevrnil se je na drugo stran in zadel z roko sosedovo nogo, da je naglo umaknil nazaj. Sosed je spet zasmrčal, spet se popraskal po roki in se obrnil. V baraki je vladal težak vzduh.

Brusu je šlo vse po glavi: Izroče ga in tudi če mu ne dokažejo, ostane vendar sum. Ta sum podedujejo otroci, za njimi drugi. Izroče ga, to je gotovo in v ječo pride, to je gotovo, sum ostane, je gotovo in gotovo je, da se vse to zgodi.

Gledal je v temo in zazdelo se mu je, da je vstala senca v temi in izkušala odlesti.

»Kdo je?« je vprašal Brus.

Senca je izginila; delavci so se budili.

»Kdo je vpil?« se je oglasil dolgi Janez, ko se je pogladil preko ust in potegnili nase sapo, da je zacmokalo.

»Brus!« je odgovoril Grižar.

»Spati ne more!« si je mislil v polspanju Grm in nadaljeval svoje sanje o kmetu, ki je nanj vpil ob cesti.

Brus se je pa prevalil spet na slami in hotel zaspati in zato je mislil.

Drugi so spet smrčali.

Italijan tudi ni spal to noč; na oknu je imel luč in skozi dež se je opotekala svetloba na nasprotno stran, na zid cesarske ceste in na kamen v razpoki. Postajal je nestrpen; ravno tako je sedel njegov hlapec po polnoči. Zunaj je pljuskal dež, bil na šipe in polokna.

Protí jutru je prišel gospodar k hlapcu, ta je zaspano dvignil glavo, zazehal in povlekel.

»Meni se zdi, da ne bo ničesar!« —

Zunaj je bil dež, megla do tal; delavci so ostali v baraki, kurili in molčali.

Dolgi Janez je molče nakladal drva na ogenj, polmrak je bil v kolibi in

plamen je ožarjal obraze, ki so bili kakor postni dnevi, zubelj se je spet lizal okoli kotla in na kotlu narejal vojake in vojsko; svetloba se je spet vpletala v brade in žarela iz oči.

Molčali so; nekateri mislili, drugi zrlí brez misli pred se. Na licu ni bilo nobene poteze, na ustnah ne izraza.

Na vrata se je pa prismehljaj Italijan in vrtel verižico spet, vrtel dežnik in se smehljaj.

»Pa je vendar že v rokah; zdaj ne uide več. Ali pridejo orožniki, ali ga pa sami kaznujemo.«

Brusu je sunilo nekaj v levo stran, zajeceljal je in se dvignil.

Pet rok se je dvignilo za njim.

»Kam?«

»Jaz nisem, prijatelji!«

»Pustite ga! — Tat ne uide več!«

Italijan je mel roke zunaj pred vrati in se smehljaj, pa ovijal okoli palca verižico spet in postavljaj dežnik k podbojem.

Brus je videl le smehljaj in sklenil, da uide vsem. Raje v vodo ali čez most ali na vrv kakor pa v roke orožnikom.

Megla je bila vsepovsod, dež je še vedno pljuskal zunaj, videlo se je komaj toliko, kolikor si segel. V meh bi natlačil megle kakor moke, nasitil bi se je bil kakor pogače, da si le zinil.

Brus je čutil poglede; vsi so počivali na njem. Zato je sklenil, da pobežne.

Zavil je okoli vogla in zbežal v dež in meglo. Kaplje so mu hladile čelo, hladile prsi, lica in roke.

Italijan ga niti zapazil ni; mel si je roke in hitel pripovedovati in si mel roke in spet vrtel dežnik.

LUKA NA RABU.